

Nevermore

Jaromír Nohavica

1. Seděl jsem za stolem a básně čet', rádio hrálo,
vtom slyším ťukání na parapet,
tak tiché, že se mi možná jen zdálo,
zastřený mužský hlas z chodníku tiše se ptal:
"Nerad vás ruším, pane básníku, ale mohli bychom na chvíli d
ál?"
2. V předsíni podal mi deštník a plášť a láhev vína,
jako bych někde už viděl tu tvář,
byla to tvář, na kterou se nezapomíná,
v průvanu zhasla mi svíčka, zvenku studený vítr vál,
na chodbě na dlaždičkách za ním černý havran stál.
3. Usedl do křesla a černý pták sedl mu v klíně,
bodlo mě u srdce, když spatřil můj zrak,
že z podešví mu trčí koňské žíně.
"Tak nás tu máte, jak jste si přál," na lampu padl stín,
přes psací stůl když mi vizitku dal: firma Ďábel a syn.
4. V tolika nocích a v tolika dnech jsem ho vzýval,
volal ho na pomoc, když docházel dech,
a teď jsem se mu z očí v oči díval,
cítil jsem konopnou smyčku, jak mi svírá krk,
když ze záňadří vytáhl ceduličku a dlouhý husí brk.
5. "Za kapku krve tě zahrnu vším, co budeš žádat,
vidět to, co jiní nevidí, tě naučím,
a slova k slovům v písni skládat."
"Co za to žádáš," ptal jsem se, ptal,"jsem jen nuzný tvor,"
a havran v rohu zakrákal: Nevermore!
6. Na dlani zaschlou kapku krve mám a tma je v sále,
když přijdou lijáky, tak bolí ten šrám,
a ono, podívej se z okna, prší stále,
nešťastně šťastný v půlce života, kymácející se vor,
a havran na rameni skřehotá: Nevermore, nevermore, nevermore
!